

جلال محمودزاده، نماینده مهاباد، مختصات راهبرد ایجاد امید را تشریح کرد

اجرای درست قوانین موجود، ایجاد رفاه برای همه

نمی توانیم به جرم اعتراض کسی را از قطار انقلاب پیاده کنیم

معصومه معظمی: در حالی که کشور شرایط خاصی را تجربه می‌کند و هر مسئله‌ای می‌تواند بنزینی بر آتش اعتراض‌ها باشد، انتظار می‌رود مسئولان مربوطه با اظهارنظرات سنجیده و راهکارهای مناسب، به جای ندیدن آنچه زیر پوست شهر می‌گذرد و در سطح جامعه ساری و جاری است، به فکر بازگرداندن آرامش و ایجاد احساس امید در جامعه باشند. از این‌رو منطق حکم می‌کند مجلس و دولت و سایر مسئولان اجرائی پای حرف این بخش از جامعه معترض که البته بخشی از مطالباتشان ناشی از احساس تبعیض و شکاف طبقاتی و مشکلات اقتصادی است، بنشینند و بکوشند برنامه‌ای «راهبردی» برای ایجاد «نشاط و امید» در جامعه تدارک ببینند. از این‌رو با جلال محمودزاده، نماینده مهاباد در مجلس یازدهم، به گفت‌وگو نشستیم تا نظر او را درباره مختصات ایجاد امید در جامعه جویا شویم. این نماینده اصلاح‌طلب مجلس معتقد است برای بازگرداندن حس آرامش به جامعه و تزریق امید، نباید صورت‌مسئله را پاک کرد، بلکه باید با درک صحیحی از مشکلات جامعه، پای حرف معترضان نشست و انتقادات را شنید و دنبال راهکار برای رفع آنها بود. این نماینده مجلس همچنین بر این عقیده است که ایران برای همه ایرانیان است و نمی‌توانیم منتقدان و معترضان را از قطار انقلاب به جرم اعتراض پیاده کنیم و حقی برایشان قائل نشویم، بلکه باید جذب حداکثری داشته باشیم و حرفشان را بشنویم و در چارچوب قانون به خواست آنها عمل کنیم. آنچه در ادامه می‌خوانید گفت‌وگوی «شرق» با جلال محمودزاده، نماینده مهاباد در مجلس یازدهم است.

♦ در ایسن روزها که جامعه تنش را تجربه می‌کند و بعضی افراد با دلایل مختلف به کف خیابان آمده و معترض‌اند، به نظر شما باید چه برنامه راهبردی‌ای برای تزریق امید به جامعه به کار برد تا فضا آرام شود؟

قیسل از هر چیزی برای اینکه بتوانیم آرامش و امید را به جامعه برگردانیم، توصیه می‌شود صورت‌مسئله را پاک نکنیم. باید درک صحیحی از مشکلات جامعه داشته باشیم و مسئله اعتراض‌ها را درک کنیم. این وظیفه هم مجلس و هم دولت است و باید در این‌باره با هم همکاری و تقسیم کار داشته باشند. باید مجلس موتور محرک دولت باشد و با قانون‌نویسی صحیح و نظارت مناسب موجب ایجاد امید در جامعه شود. اینکه بگوییم مشکلی در جامعه وجود ندارد و منکر اصل مشکلات شویم صحیح نیست و انکار واقعیت‌ها و پاک‌کردن صورت‌مسئله دردی را دوا نمی‌کند. به نظرم برنامه راهبردی حل مشکلات، اولاً شنیدن صدای معترضان و بعد درک مشکلات و عدم انکار آن است. در مرحله بعدی باید به اشتغال کمک کنیم و زمینه‌ساز کار را در جامعه به وجود آوریم تا جوانان بی‌کار مشغول به کار شوند. همچنین زمینه فعالیت‌های فرهنگی و تفریحی جوانان را باید در جامعه ایجاد کنیم. با فراهم‌کردن زیرساخت‌های فرهنگ و اشتغال جلوی بسیاری از مشکلات و بحران‌ها گرفته می‌شود. جوانی که درس خوانده و از دانشگاه فارغ‌التحصیل شده، اولاً شغل ندارد پس نمی‌تواند ازدواج کند و علاوه بر آن نمی‌تواند سرپناه و مسکنی برای خود فراهم کند. علاوه بر اینکه این جوان شغلی ندارد، فضایی برای ورزش و تفریح هم ندارد. در نتیجه این جوان از مسئولان اعم از مجلس و دولت دلسرد می‌شود. بنابراین باید همه مسئولان زمینه ایجاد اشتغال و زیرساخت‌های تفریحی را برای جوانان ایجاد کنند تا امید به آینده را در دل‌ها زنده کنند. علاوه بر آن باید پای صحبت تشکل‌های معترضی مثل معلمان و بازنشستگان بنشینیم و برای مشکلات آنها که عموماً مشکلات مالی و اقتصادی است، در بودجه کشور برنامه‌ریزی کنیم تا برطرف شود.

♦ اما متأسفانه به جای همراهی و ایجاد امید در جامعه، برنامه‌های

تنبیهی برای برخی منتقدان و معترضان از سوی مسئولان در نظر گرفته می‌شود.

هر عکس‌العملی بازخوردی دارد و ایسن رفتارها نتیجه عکس می‌دهد. ما اگر صداها را نشنویم و اعتراضات و انتقادات در چارچوب قانونی آنها را که حق مردم است درک نکنیم و نقدپذیر نباشیم، قطعاً با زور نمی‌توانیم آنها را کنترل و جامعه را اداره کنیم. بنابراین باید بنشینیم با گفتمان واقعیت را بشنویم. حرف‌های منطقی را قبول کنیم و انتقادات درباره نقاط ضعفمان را بپذیریم و رفع کنیم و دنبال راه چاره باشیم تا بتوانیم شرایط را مدیریت کنیم. کشور نیاز به آرامش دارد و باید در ریل توسعه قرار بگیریم. راه پیشرفت و توسعه کشور هم این است که همه با هم باشیم. نمی‌شود دیگران را از قطار پیاده کنیم و بگوییم چون شما منتقد هستید و اعتراضی کردید، باید از قطار انقلاب پیاده شوید. این کار خوبی نیست. باید جذب حداکثری داشته باشیم و منتقدان و معترضان را با رفتار مناسب و ایجاد امید به قطار انقلاب سوار کنیم. راهش هم این است که مشکلات آنها را درک کنیم و برای این مشکلات راه چاره پیدا کنیم. مردم ما مردم فهیمی هستند و اگر برایشان توضیح بدهیم که مثلاً فلان مسئله به این دلایل به این زودی‌ها قابل حل نیست، درک می‌کنند. باید برایشان توضیح داد و برای حل مشکلات برنامه‌ریزی کوتاه‌مدت، میان‌مدت و بلندمدت داشت. حل این مشکلات باعث نشاط و تقویت همبستگی در کشور می‌شود. ما باید خارج از فکر و جناح سیاسی در مجلس تصمیم بگیریم و به کسی برچسب‌های سیاسی مثل اصلاح‌طلب یا اصولگرا نزنیم. این رفتار و برچسب‌زنی‌ها برای کشور بد است. باید همه با هر خط فکری و سیاسی کشور را بسازیم و از همه استادان دانشگاه و اقتصاددانان با هر فکر و ختم‌مشی سیاسی‌ای که دارند، کمک و مشورت بگیریم. همچنین باید تریبون گفتمان ایجاد کرده و با هم کار کنیم و راهکار بدهیم تا امید به جامعه برگردد.

♦ نکته دیگر درباره گزارش اخیر کمیته تحقیق کمیسیون شورا‌های مجلس درباره مرگ مهسا امینی است که در بندی از آن اشاره شده است مختصات حجاب شرعی باید بازتعریف شود. به نظر شما چه

کسی باید شروع‌کننده این موضوع باشد؟

حجاب یک امر فرهنگی است و کار فرهنگی هم نرم‌افزاری است و سخت‌افزاری نیست تا بشود در مدت دو ساعت حجاب و فکر شخصی را تغییر دهیم. باید کار فرهنگی انجام شود و دستگاه‌ها و متولیان امور فرهنگی هم مشخص هستند. استادان، روان‌شناسان و فارغ‌التحصیلان دانشگاه‌ها راه و روش رفع مشکل را می‌دانند و این امور فرهنگی را باید به این اشخاص و کاردان آن سپرد. اینکه بخواهیم آنی مشکل حجاب را رفع کنیم، قابل اجرا نیست و در صورت اصرار، نتیجه عکس هم می‌دهد. باید این امر فرهنگی را به کارشناسان فرهنگی بسپاریم تا از راه فرهنگی و به مرور این مشکل را حل کنند

که قابل پذیرش باشد.

♦ **مختصات ایجاد امید در کشور چه مواردی است؟**

مختصات امید در بحث ایجاد اشتغال برای همه، آزادی نسبی بر اساس چارچوب قانون اساسی برای همه، ایجاد رفاه برای همه، ایجاد زمینه‌های فرهنگی و ورزشی و تفریحی برای همه و در نهایت دوری از تبعیض‌ها نهفته است. قطعاً در این صورت آرامش نسبی به جامعه برمی‌گردد و جامعه امیدوارتر پیش می‌رود.

♦ **آیا مجلس تاکنون فکر کرده است چه کاری انجام دهد که بتواند در کنار دولت، برنامه و راهبردی برای ایجاد امید در جامعه ایجاد کند؟** این امر نیاز به قانون جدیدی ندارد و باید قوانین فعلی را به‌درستی

اجرا کرد. مجلس قانون‌گذار و ناظر بر اجرای قانون است. ما باید ریل را برای دولت آماده کنیم و اگر قانونی را می‌نویسیم، باید زمینه و ابزار اجرای آن قانون را فراهم کنیم. برای مثال، اگر برنامه ششم توسعه را بررسی کنیم، شاهدیم که در بسیاری از حوزه‌ها تنها ۲۰ درصد آن اجرایی شده است. حداکثر در برخی حوزه‌ها ۲۵ درصد و در برخی حوزه‌ها کمتر از ۲۰ درصد اجرایی شده است؛ دلیل آن هم این است که ابزار آن را فراهم نکرده‌ایم. اگر کسی نتوانسته کار فرهنگی انجام دهد، باید زیرساخت آن را از نظر سخت‌افزاری و نرم‌افزاری مهیا کنیم. این مسائلی است که در مجلس باید به آن بپردازیم و کوتاهی کرده‌ایم. ما در مجلس بیشتر قانون‌نویسی می‌کنیم و مجلس را به کارخانه تولید قانون تبدیل کرده‌ایم؛ بدون اینکه زیرساخت قانون برای اجرا فراهم شده باشد. این کار مشکل ایجاد می‌کند و دست و پای دولت را برای اجرا می‌بندد. بنابراین در قانون‌نویسی باید دقت‌های لازم را به کار بندیم و کمتر قانون بنویسیم و بیشتر نظارت کنیم و برای قانونی که می‌نویسیم زیرساخت‌ها را پیش‌بینی کنیم.

♦ **برخی افراد هستند که بر آتش ناآرامی‌ها می‌دمند و در این شرایط حساس و خاص مثلاً تاکید دارند نباید در مورد مسائل فرهنگی حتی یک قدم عقب‌نشینی کنند. به نظرتان در مقابل این افراد برای آرام‌کردن فضا چه کاری باید انجام داد؟**

یکی از مشکلاتی که داریم این است که افرادی در جامعه اظهارنظر می‌کنند که هیچ مسئولیتی ندارند یا نظرات غیرکارشناسانه می‌دهند که به واسطه این نظرات غیرکارشناسانه و نابجا جامعه را ملتهب می‌کنند. در حالی که با سخنان و رفتارمان باید آرامش و امید را به جامعه برگردانیم. نیاز به تاکید دارد که ایران متعلق به همه ما ایرانیان است و مختص به عده‌ای خاص نیست.

ایران برای همه آحاد جامعه از شمال تا جنوب و از شرق تا غرب است و هر کسی که ایرانی است کشور متعلق به او هم هست. ما نمی‌توانیم بگوییم هر آنچه ما خواستیم تصمیم می‌گیریم و دیگران ملزم به اجرای آن هستند. این حرف کاملاً غلط است. یکی از مشکلات جامعه این است و باید کاری کنیم که اکثریت جامعه از وضعیت موجود از هر نظر راضی باشند و کاری کنیم که جامعه روی آرامش به خود ببیند و اختلافی وجود نداشته باشد. البته نمی‌گوییم اختلاف نظری وجود نداشته باشد، بلکه باید با وجود اختلاف نظر‌ها، در یک جهت قدم برداریم تا کشور را در مسیر توسعه‌ای که در شان آن است پیش ببریم.

♦ **توصیه شما به کسانی که با اظهارنظر نسنجیده سعی می‌کنند جامعه روی آرامش به خود ببینند و از التهاب و تنش در سطح کشور منفعت می‌برند، چیست؟**

مسئولان امر باید برای مواجهه با این افراد راهکاری پیدا کنند. اگر کسی می‌خواهد نسبت به موضوعی اظهارنظری کند باید هم مطلع باشد و هم مسئولیت داشته باشد و به نحوی عمل کند که جامعه دچار تنش نشود؛ چراکه تنش‌آفرینی در جامعه به ضرر همه کسانی است که در این کشور زندگی می‌کنند. مردم آرامش و امید می‌خواهند و قدری احساس امنیت به بتوانند برای آینده قدم بردارند. این آرامش را باید با شیوه‌های درست به جامعه برگردانیم. همه ما در قبال ایجاد این آرامش و احساس امید و ازین‌بردن احساس تبعیض و مشکلات اقتصادی و معیشتی مسئول هستیم.

عکس علی تقی‌پور، ایست

ریموندویل

RAYMOND WEIL
GENEVE

maestro collection

SARMAN Co.

No. 1832, Dr. Shariati St., Next to Pol-E-Roomi, Tehran - Iran